

Landssthinget, var grundforffjelligt fra det foreliggende, og at det kom ikke længere end til 1ste Behandling. I 1878—79 kom den høitærede Minister saa med Lovforslaget her; men det kom ogsaa her kun til 1ste Behandling, og man var altsaa ikke den Gang i Stand til at komme frem med Sagen i Landssthinget. Det var imidlertid vel at mærke i den første Del af Samlingen 1878—79, at Sagen var her; men da Nigsdagen vendte tilbage efter Oplosningen, blev Lovforslaget ikke forelagt Thinget paany. Jeg kan kun gjentage, at jeg ikke i dette Tilfælde kan anse det for heldigt, at man er gaaet til Folkethinget, thi den Behandling, Sagen blev undergivet i Landssthinget ifjor, vil den høitærede Minister vistnok indrømme var ikke i nogen Henseende veiledende for Ministeren med Hensyn til at lære det andet Things Mening at kjende. Derfor synes det mig at have været naturligt at fortsætte Arbeidet, hvor man var begyndt, og hvor man vistnok havde kunnet gjøre Regning paa, at der iaar var kommet Frugt deraf.

Judenrigsministeren (Steel): Det ærede Medlem kunde dog maaste have ringere Kjendskab til, hvilket Udbytte jeg har haft af Forhandlingen i Landssthinget, end jeg. Jeg har haft Udbytte af Forhandlingen ifjor, selv om det ikke er kommen til det ærede Medlems Kundskab. Jeg tror ikke, at der er bestemte Regler, ifølge hvilke man skulde være forpligtet til at fremlægge de Lovforslag, man vil have fremmede, enten i det ene eller det andet Thing. Jeg har benyttet mig af denne Frihed til at fremsætte dette Lovforslag, hvor jeg fandt det hensigtsmæssigt, nemlig i Folkethinget.

N. P. Jensen: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden (Berg): Det er tredje Gang, det ærede Medlem ønsker Ordet. I det jeg forudsætter, at Thinget samtykker dertil (Ophold), skal jeg give Ordet til det ærede Medlem.

N. P. Jensen: Det falder mig selvfølgelig ikke ind med et Ord at ville bestride den høitærede Ministers Ret til at fremsætte sine Lovforslag i hvilket Thing, han vil; men jeg er gaaet ud fra, at han ønskede saa godt som muligt at faae denne Sag fremmet. Jeg har ikke jaagt noget saa Bestemt, som at den høitærede Minister slet intet Udbytte har haft af Forhandlingen i Landssthinget ifjor;

thi jeg vidste ikke, hvilket Udbytte han kan have haft; men jeg henviste til Ministerens egen Udtalelse. Den høitærede Minister fraraadede det bestemt ved Forhandlingerne i Landssthinget at komme for dybt ind paa Enkeltheder, idet han sagde, at mange Ting ikke leguede sig til offentlig Forhandling. Hvad Udbytte Ministeren kan have faaet ved en eventuel Konference med Udvalget, veed jeg ganske vist ikke, men det forekommer mig, og jeg tror, at jeg dog i den Henseende vistnok har den almindelige Mening her i Thinget paa min Side, at naar man en Gang har forelagt et Lovforslag i et Thing, og der ladet Arbeidet paabegynde, er det naturligt, at man fortsætter Forhandlingen der fremfor at afbryde den og begynde i det andet Thing, navnlig naar der ikke er den — ja, jeg veed ikke, om jeg tør bruge saa stærkt et Udtryk, men der er ialtsald ikke stor Sandsynlighed for, at Sagen vil blive fremmet her.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Hørup: Jeg tillader mig at foreslaa, at denne Sag henvises til Finantsudvalget.

Jegerslev: Jeg skal ganske i Vished med, hvad jeg udtalte før, og idet jeg henholder mig til, hvad jeg da udtalte overfor et andet Forslag, fraraade Henvisningen til Finantsudvalget og henstille til de Herrer, om de dog ikke af Hensyn til, at de selv ved tidligere Lovbestemmelser have forlangt et Lovforslag som dette forelagt og altsaa bebudet at ville behandle det, kunde finde Anledning til at lade det behandle i et særligt Udvalg, som jeg vil tillade mig at foreslaa skal bestaa af 9 Medlemmer.

Da Ingen yderligere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Forslag af Jegerslev om Henvisning til et Udvalg paa 9 Medlemmer
forkastedes med 45 Stemmer mod 16 Stemmer.

Uden Afstemning
vedtoges derefter Forslag af Hørup om Sagens Henvisning til Finantsudvalget.